

Nicolae VASILE

Grădina Domnului

**Pe câmp, bătaia vântului,
parcă-n ciuda gândului,
împrejur, sârmă ghimpată,
inutil, doar să se vadă.**

**Animale multe, plante,
oameni ce se vor aparte,
sunt cu toții la un loc,
derulând al vieții joc.**

**Un păun se umflă-n pene,
privind niște coțofene,
în pom o privighetoare
care se vrea sclipitoare.**

**Florile, mândrele de ele,
rupte când sunt tinerele,
se veștejesc, păcat de ele,
și-or să devină imortele.**

**Oamenii doresc, fără să știe,
frumoși, puternici, bogați,
cât pot de mult să fie,
dacă-i posibil pe veșnicie.**

**Alături, sunt niște ciori,
printre oameni, printre flori,**

**țop-țop-țop peste miriște,
fără ca graba să le miște.**

**Pe veșnicie nu dau doi bani,
nici nu vor s-ajungă-n rai,
visele nu prea le răsfată,
fiindcă le trăiasc în viață.**

**Ici-colo găsesc câte-o sămânță
și ne privesc cu-ngăduință,
căci în viața lor, cu sutele de ani,
și uită c-am fost contemporani.**

**Nu tot ce-i drag omului
stă-n curgerea timpului,
asta este voia Domnului
și așa este și grădina Lui.**